

**ANNA
KEHUJA**

Esittelemme ihania
ihmisiä, jotka
arvostavat toisiaan.

Elvi

Taidekoulun yhdistämät

Elvi ja Elina ovat kuvataiteilijoita ja hyviä ystäviä.
He jakavat ilot, surut ja työhuoneen.

LEENA LUKKARI KUVAT KIRSI TUURA

Elvi ”Tapasin Elinan ensimmäistä kertaa taidekoulun pääsykokeissa viisitoista vuotta sitten. Tuntui kuin olisimme tunteneet aina.

Elinasta tuli ensin opiskelukaverini ja sitten tärkeä ja rakas ystäväni. Elina on nähnyt läheltä elämäni vaikeat ja hienot hetket, hän on minun uskottuni. Ikäero ei ole koskaan haitannut meitä.

En osaa vielääkään sanoa, miksi halusin yhtäkkiä vaihtaa alaa ja alkaa tehdä taidetta. Olin johtanut hotelleja ja ravintoloita enkä edes haaveillut taiteilijan ammatista. Halusin vain tehdä jotain ihan muuta.

Päätin yrittää täysillä ja katsoa mihin se vie minut viidessä vuodessa.

Kun määräaika oli kulunut, minulla oli työhuone opiskelijakollegoideni kanssa ja edessä ensimmäinen oma näyttely.

Minulle ja Elinalle taide on intohimo. Elina tajuaa mistä on kysymys, kun olen ahdistunut ennen näyttelyä. Joskus alussa yritin selittää tunnetilaa ystäväilleni tai lapsilleni, mutta moneen vuoteen en ole edes yrittänyt.

Synkkinä hetkinä minusta tuntuu kuin putoaisin mustaan upottavaan samettiseen kuiluun. Saatan kävellä päämäärättömästi pitkin Etelä-Helsingin rantoja täysin omissa maailmoissani huomaamatta mitään ympärilläni. Elina on ainoa, joka ymmärtää, mitä käyn läpi.

Taiteilija tarvitsee kaltaisensa ystävän. Meistä kumpikaan ei koskaan alkaisi neuvoa toista.

Emme esimerkiksi ikinä kommentoi keskeneräisiä töitä, ellei toinen varta vasten pyydä. Miten voisit tietää, mihin Elina pyrkii? Taiteilijan täytyy aina olla uskollinen omalle visiolleen. Vääräaikainen kommentointi voi

jopa viedä työtä väärään suuntaan.

En voisi työskennellä ihmisen kanssa, jonka läsnäolo häiritsee. Kuulokkeet korvilla ovat toiselle merkki, että nyt keskitytään työhön. Jos haluaa pitää kahvitauon, voi koputtaa varovasti olkapäähän ja kysyä, maistuisiko kahvi. Kerran työhuoneella oli opiskelija tekemässä opinnäytettä taiteilijan työstä ja unohdin täysin hänen läsnäolonsa. Kävelin vahingossa hänen päälleen, kun peruutin katsomaan työtäni kauempaa. Niin täysin keskittynyt olen työskennellessäni.

Viimeisin näyttelyni, *Horisontit*, syntyi Leonard Cohenin musiikin inspiroimana. Näyttelyn töissä tutkin värillisen harmaan sävyjä ja ulottuvuuksia ja oranssin viivan suhdetta niihin.

Värit ovat minulle loputon intohimo. Melkein pyörryin, kun näin liveinä suuren idolini Mark Rothkon töitä Pariisissa. Se, miten hän saa punaisen värin väreilemään, on käsittämätöntä.

Ihailen Elinan määrätietoisuutta. Kun on perhe, taiteilijana olo on vielä astetta haasteellisempaa. Elina ei odota, että joku tulisi ja kustantaisi hänen intohimonsa. Hän on kokopäivätoisissa, jotta voi maalata.”

**”Synkkinä hetkinä
minusta tuntuu kuin
putoaisin mustaan
upottavaan
samettiseen kuiluun.”**

KETKÄ? Kuvataiteilijat

Elina Laurinen ja Elvi Rangell.

MISSÄ ASUVAT? Elina Helsingin Malminkartanossa ja Elvi Etelä-Helsingissä.

MITEN TAPASIVAT? Taidekoulu Alfa-Artissa 15 vuotta sitten. Ajankohtaista: Elinan töitä voi nähdä syyskuussa Galleria 4-6:ssa Uudenmaankadulla Helsingissä. Elvin seuraava näyttely on keväällä 2019.

Elina

1+1

Parasta toisessa...

Elvi: Elinassa parasta on kokonaisuus. Hän on sellainen kuin hän on. Ihailen Elinan lahjakkuutta ja optimistista luonnetta sekä Intohimoa työhön.

Elina: Elvi ymmärtää minua. Hänen asenteestaan saisi jakaa pisanan jokaiselle, elämä on seikkailu ja täynnä mahdollisuuksia.

Taito, jota ihailen...

Elvi: Sinnikkyys, millä hän koko ajan tekee. Elina ei anna periksi.

Elina: Sitä määrätietoisuutta, jolla Elvi alkaa tehdä asioita. Sen, mihin hän ryhtyy, hän laittaa tapahtumaan.

Tätä en unohda...

Elvi: En unohda sitä, kun tapasimme taidekoulun pääsykokeissa. Meillä synkkasi heti niin hyvin.

Elina: Sitä, miten vilpittömästi Elvi hämmästyí, kun hän sai taidekoulun loppuyöstään stipendin. Hän oli todella ansainnut sen.

Yhteinen tähtihetki...

Elvi: Loppuyönäyttely Kaapelitehtaalla 2012.

Elina: Keväällä pidetty yhteisnäyttelymme Rovaniemellä.

Suosikkitaiteilija...

Elvi: Claude Monet, Mark Rothko, David Hockney

Elina: Alice Neel, Per Kirkeby, Helene Schjerfbeck

Elina ”Kun tapasin Elvin, minulla oli 3- ja 5-vuotiaat lapset. Elvin lapset olivat jo aikuisia. Taide kuitenkin yhdisti, se meni ylitse melkein kaiken muun.

Lähipiirissä jotkut vähän epäilivät, onko taidealalle suuntaaminen viisasta. Olen aina ollut hyvä koulussa ja olisin toki voinut opiskella itseni vaikka kuuhun asti, mutta minä halusin taiteilijaksi.

Lähdin 17-vuotiaana Rovaniemeltä Helsinkiin mukana selkeä suunnitelma: opiskelen ensin ravintola-alan ammatin, jotta voin tehdä yöt töitä ja opiskella päivät taidekoulussa.

Elville ei tarvinnut selittää, hän ymmärsi heti, että olin juuri oikeassa paikassa. Se teki Elvistä heti läheisen.

Nautin opiskeluaikana joka sekunnista, eikä haitannut vaikka taivaalta satoi räntää, kun luonnostelimme ulkona maisemaa.

Koulussa taidetta tehtiin kurinalaisesti. Se sopi Elville ja minulle. Siellä ei istuskeltu ja odoteltu inspiraatiota vaan ruvettiin hommiin. Niinhän se on, että ihminen voi opiskella vaikka mitä, mutta jos ei tartu toimeen, ei synny mitään.

Sama mentaliteetti meillä on työhuoneella. Emme tule sinne haaveilemaan ja haahuilemaan vaan työskentelemään.

Ihailen Elvin kykyä suunnitella tekemisiään. Näyttelyä tehdessään Elvi aloittaa maalausarjan ja toteuttaa sen määrätietoisesti loppuun asti.

Minä olen toisenlainen. Viimeksi innostuin lusikoiden ja lasien maalaamisesta ja päätin, että kokoaan syksyn näyttelyni hyvin

pienistä töistä. Kuitenkin pian jo huomasin maalaavani yhä suurempia, abstrakteja töitä. Suunnitelmien muuttaminen kesken prosessin on minulle hyvin tyypillistä.

Kun menen Elvin kanssa lounaalle, maailma paranee silmissä. Elvi on minulle hyvin tärkeä ihminen. Häneltä olen oppinut, että vaikka näyttää, että joillekin ihmisille sattumalta tapahtuu koko ajan positiivisia asioita, se ei ole niin. Asioita voi saada tapahtumaan, jos katsoo tarpeeksi laajasti ja näkee sattumat.

Elämässäni on ollut paljon tilanteita, joissa Elvi on ollut korvaamaton. Elvi on niin monessa liemessä keitetty, ettei hän ihan pienestä hätkähdä. Elvi ei voivottele. Hän katsoo eteenpäin ja löytää aina tilanteen positiivisen puolen.

Törmään yhä siihen, ettei taiteen tekemistä pidetä oikeana työnä. Perheeni kyllä tukee ja arvostaa valintojani ihan täysin.

Elättäisin taiteella itseni, mutta perheellisenä on pakko tehdä myös jotain muuta. Olen päivät töissä ja menen sen jälkeen työhuoneelle maalaamaan tai opettamaan. Ohjaan tunteja kahtena iltana viikossa.

Työhuoneelta kiirehdin kotiin. Nyt jo teini-ikäiset pojat ja syksyllä koulun aloittava tytär ovat parasta vastapainoa työasioille.*

”Ihminen voi opiskella vaikka mitä, mutta jos ei tartu toimeen, ei synny mitään.”